

7. neděle velikonoční A

*Hospodin je mé světlo a má spása,
koho bych se bál? (Žl 27,1)*

První čtení

Skutky apoštolů 1,12-14

Když byl Ježíš vzat do nebe, apoštolové se vrátili do Jeruzaléma z hory, která se nazývá Olivová. Je blízko Jeruzaléma, vzdálená jenom délkou sobotní cesty. A když přišli (zase do města), vystoupili do hořejší místnosti, kde bydleli Petr a Jan, Jakub a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův, Šimon Horlivec a Juda, Jakubův (bratr). Ti všichni jednomyslně setrvali v modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou matkou Marií a s jeho příbuznými.

Druhé čtení

1 Petr 4,13-16

Milovaní! Radujte se, že máte účast na utrpení Kristově, abyste také mohli radostně jásat při jeho slavném zjevení. Když musíte snášet urážky pro Kristovo jméno, blaze vám, neboť na vás spočívá Duch slávy, to je Duch Boží. Ať nikdo z vás netrpí proto, že zavraždil nebo okradl, že někomu ublížil nebo jen že se míchal do záležitostí druhých lidí. (Trpí-li však), že je křesťanem, za to se stydět nemusí; spíše ať Boha velebí, že je křesťanem.

Evangelium

Jan 17,1-11a

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: "Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe. Obdařils ho mocí nade všemi lidmi, aby dal věčný život všem, které jsi mu dal. Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Já jsem tě oslavil na zemi: dokončil jsem dílo, které jsi mi svěřil, abych ho vykonal. Nyní oslav ty mne u sebe. Otče, slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět. Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a mně jsi je dal a zachovali tvoje slovo. Nyní poznali, že všechno, cos mi dal, je od tebe; vždyť slova, která jsi dal mně, dal jsem

jim. Oni je přijali a skutečně poznali, že jsem vyšel od tebe, a uvěřili, že jsi mě poslal. Já prosím za ně. Neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, vždyť jsou tvoji; a všechno mé je tvé a všechno tvé je mé. V nich jsem oslaven. Už nejsem na světě, ale oni jsou na světě; a já jdu k tobě."

K zamyšlení

V takzvané závěrečné Ježíšově řeči se dostáváme k bodu, ve kterém nadešla "hodina", hodina, ve které Ježíš bilancuje. Mohli bychom říci: zanechává nám své dědictví. Co považuje za důležité? Co je jeho nejvnitřnější prosba?

Ježíšův pohled zpět vrcholí ve slovech "Zjevil jsem tvé jméno lidem". Zjevit jméno znamená, že nám Ježíš umožňuje hluboký pohled na Boží podstatu, na Boha, který se dříve zjevoval svému lidu jako hořící keř pod jménem "Jahve". Právě toto jméno vyjadřuje podstatu Boha, která je nepřekonatelným způsobem vyjádřená v osobě Ježíše Krista. Vše, co Ježíš do své smrti učinil a řekl, nám pomáhá pochopit, kdo a jaký je Bůh. Bůh v Ježíši nepřestává milovat, přestože jej lidé přibíjejí na kříž. A že smrt nemá poslední slovo, utvrzuje Bůh v Ježíšově zmrtvýchvstání. Celý život Ježíše, jeho ohlašování, jeho smrt a jeho vzkříšení jsou obsažené v jedné větě "Zjevil jsem tvé jméno lidem" – jinými slovy: v Ježíši Kristu ukazuje Bůh to, že je zde v každé fázi lidského života a smrti s každým člověkem a pro každého člověka.

Dnešní čtení z Písma nás zve, abychom se ztišili a podívali se z této perspektivy na vlastní víru, život a lásku s Bohem a na Boží lásku k nám. Jak se změnil obraz Boha během mého života? Mohl jsem toto Bůh-je-se-mnou zažít ve svém životě? Co se se mnou děje, když se zdá, že Bůh zmizel z mého obzoru? Jsem schopen zvládnout najít spojení s Ním a to v důvěře v příslib v jeho neustálou blízkost? Mohl jsem již zažít, že Bůh sice neodčaruje moji bolest, ale že vstoupí do vězení mé bolesti a zůstane tam se mnou? Jsem schopen cítit to místo, které je pro mne připraveno v Božím srdci a to spojení, které nekončí ani po smrti? Každý z nás a všichni lidé, kteří milujeme, kteří jsou nám blízcí a je jedno, jestli nás již přešli na věčnost nebo ne, mají své zvláštní místo v Božím srdci, v dobrých i zlých časech. Je to ten Boží obraz, který nesu ve svém životě a který s přesvědčením předávám dalším?

Nyní, kdy se velikonoční období blíží svému konci, jsme pozvaní pozorovat, zda velikonoční zkušenost skutečně "změnila" náš život. Upevnili jsme v předešlých týdnech, od počátku půstu, náš vztah ke Kristu, že silněji než před tím proniká našim životem? Je nám oporou, když nás naše životní situace často konfrontují s tou otázkou "proč", na kterou neexistuje žádná smysluplná lidská odpověď? Je nám oporou, když jsme ponecháni samotní a ustrašení, doslova "Bohem opuštění", tak jako učedníci po Kristově nanebevstoupení? Jak se zachováváme v situacích, ve kterých se cítíme "bez Boha", protože nejsme schopni pocítit, že nám je "nebeský" Kristus tak blízko?

Stoprocentní a dokonalé následování Ježíše je nemožné, protože my, jako smrtelníci narážíme znovu a znovu na naše lidské pochybnosti, nejistoty, strachy a omezení. Přesto – "Aby se stalo něco možným, musí se člověk stále znovu pokoušet o to nemožné", říká Hermann Hesse. Samotný neustálý pokus hledět vždy novým způsobem na Ježíšův odkaz, bude zostřovat pohled na Boží přítomnost v našem životě. Když připustíme, že život se svými zkušenostmi může být pro nás školou, bude pro nás stále více viditelná, zřetelnější a slyšitelnější Boží věčná přítomnost uprostřed našeho světa.